

Rahwas ussub õlpsamalt wallet kui tõt, wõttab ennemine kurja kui hääd õppetust wasto. Kes nende suud möda õskab lorriseda, se on nende mees. Mõni pardi; issand tõusis meie päiwil ramato; kirjutajaks; issa; aini fitis pealegi pilo; pappu laulu ja pilo; pappu nof tõusis kõrgese. Lorrifandjad ja Metsakakkud pandi ramatutele niimeks, mis rumalate ellajade rahhataskud tühhendasid ja waimoliko kirjutajate kufrud mammonaga täitsid. Linnud ja nelijalgjed! kui kuu tabhate petjatele rumaluse tolli maksta, kes teie raswaga endaid numawad?

„Wai kas arwate neid parremaks, kes allati käed ristis ja silmad pörite ohkades ümberkäiwad, ennast warjule pandud waimoliko annete õffalifeks kiitwad ja teistele jutlust lähwad teggema? Mõne sesugguse wagga ellajale juhtub foggemata ka ilm; liku tülli, kui wõera põldu sallamahti külwatud seme päikese paistel iddanema tõuseb; wõssufe saab teistele nähtawaks. Agga mis meil siin pikkemalt keeldud armastuse külwist räkida, se on üks kõik, kudda idduke tõusis; Akski ei wõi selle eest, kudda ta ilmale tulli. — Sallapõllus iddanenud wõssufesed ellago wisakast teiste ellajate ulgas, ja ärgo mingo koera kuisikas ial sellega sureldama, et issa; poolt rebbase ehk hundi suggu temasse putunud. Misuggune sureldamine sadab iggakord äbbi.“

„Lel!“ üdis Irmabbe määr: „teie tahsite oma pattu tunnistada, ja akkate teiste peale lohbut mõistma! Teil on endal wõlga küllalte; jätke teised

rahhule. Igga mees kandko oma koormat ja püüdko akskord tehtut tööst wastust anda. Sellepärast et teie Ra; ilma luggu ni põhjani ärratunnete, peaf; site isse teistest parrem ollema. Tarkust on teil küllalti, digusest on yudu. Teie ollete üks künal, mis teistele walgust näitab, agga isse piimedas ellab. Teist saaks hä lammaste koolmeister.“

Maggusat juttu westes olid nemad kuüninga koea liggi jõudnud, kus kawwala Reinowadderi püksid jahwatama akkafid. Seal jõudis perdit Martin neil wasto. Tema ütles rebbasele: „Olge julge, armas täddi; poeg!“ ja nõudis pikkemalt asja õffust.

Reinowadder kostis: „Kulle juhtus jälle foggemata pissokest tülli, kaks waenlase kerre, koddo; jännes ja warres, läksid tühja asja kuüninga jure kaebama, et ühhel kõrw, teisel naine miõo kätte jänud. Saaksin kuüningaga räkima, siis lähheks nende kaebamine tuulde. Dunetumal kombel ollen praego Kriimsilma sü pärast wande al, siiski ei ussalda ma pikka teed ette wõtta, kus naine ja lapsed warjajata koeo jäwad. Peaseksin nuhtluse alt, siis wõiksin julgest kuüninga ette astuda ja pissokest tülli seal waigistada.“

Martin ütles: „Ma lähhen praego Kurresare, seal tahhan teie wõllad ühhes ärratassuda; wenna kombel seisn ma teie eest. Miõna ollen kohto kirjutaja, tean selgest kõik kohto; seadused ja saan teie asja õlpsalt toimetama. Kul on seal suggulaft ja sõbru küllalte. — Minge julgest kuüninga